

## Arrest

nr. 230 165 van 12 december 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY  
Verbindingslaan 27  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER *loco* advocaat J. WOLSEY, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 februari 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

*De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.*

*2. In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in Spanje op 24 juli 2018.*

*Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij Spanje hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers' basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, zijn, zo luidt het voorts, in Spanje gegarandeerd en hun levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.*

*3.1. Verzoekers stellen thans in hun verzoekschrift de hen in Spanje toegekende bescherming, “de vermeende toekenning van de subsidiaire bescherming in Spanje” zoals zij het opperen, en de geldigheid hiervan in vraag.*

*Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier (zie map nr. 16, ‘eurodac search result’ en mail met inlichtingen van de Spaanse autoriteiten), blijkt echter dat verzoekers in Spanje internationale bescherming hebben verzocht en dat deze hen op 24 juli 2018 werd toegekend, waarbij in de door de Spaanse autoriteiten verstrekte informatie wordt verwezen naar de wet van 12/2009 (“Ley 12/2009”), oftewel de wet 12/2009 van 30 oktober 2009 inzake asiel en subsidiaire bescherming, zo blijkt uit informatie gevoegd bij de verweernota van het Commissariaat-generaal.*

*Thans in het verzoekschrift wordt weliswaar correct opgemerkt dat “de zogenaamde mail ‘Comisaria General de Extranjeria y Fronteras’ geen datum of handtekening bevat”, doch verzoekers tonen hiermee niet aan dat voormelde informatie, die gelet op het geheel van de gevoerde correspondentie met de Spaanse autoriteiten wel degelijk als betrouwbaar en authentiek kan worden aangemerkt, niet (meer) correct is. Overigens maakt de betreffende mail melding van “proteccion” oftewel bescherming en is hierin nergens sprake van ‘subsidiaire bescherming’, zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden.*

*Aldus blijkt genoegzaam dat verzoekers in Spanje (wel degelijk) internationale bescherming werd verleend. Verzoekers tonen niet aan dat de betreffende informatie onjuist is.*

*Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers' huidig argument dat de identiteit en de kwaliteit van de afzender van de mail niet bekend zijn, bezwaarlijk opgaat en weinig ernstig is, gelet op de vaststelling dat, zoals in de verweernota eveneens terecht wordt aangestipt, verzoekers' raadsman dezelfde dag als dat zij hun beroep indienden, op eigen initiatief een e-mail stuurde naar ‘verificadores.cgef@policia.es’, met hierin enkele vragen aan de Spaanse autoriteiten omtrent de in Spanje verleende internationale bescherming aan verzoekers. Deze vaststelling relateert bovendien verzoekers' betoog omtrent de authenticiteit van de in het administratief dossier opgenomen mail van de Spaanse autoriteiten met informatie omtrent de internationale bescherming die er aan verzoekers werd toegekend, en verzoekers tonen hoe dan ook niet aan dat die betreffende informatie onjuist is.*

*3.2. Derhalve staat voldoende vast dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Spanje. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het opvragen van de Spaanse beslissing tot de toekenning van*

internationale bescherming, het verifiëren of het om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus gaat of bijvoorbeeld door te informeren naar en de verblijfsdocumenten in Spanje op te vragen, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, is bijgevolg geenszins van doorslaggevend belang.

3.3. De vraag of verzoekers actueel nog over een geldige verblijfstitel of geldig verblijfsdocument beschikken, gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend, betreft, zoals in de nota van het Commissariaat-generaal terecht wordt aangestipt, een andere kwestie. Het komt te dezen aan verzoekers toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds een internationale beschermingsstatus in Spanje genieten, op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van een (eventueel verlopen) verblijfstitel desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten. Verzoekers tonen dit niet aan.

In de verweernota wordt dienaangaande “volledigheidshalve (...) opgemerkt dat de bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in bijvoorbeeld Spanje, en waarvan tevens bijlage bij onderhavige nota wordt gevoegd (zie bijlage 4), vermelden dat zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat er zich in de praktijk geen systematische moeilijkheden stellen wat betreft de afgifte en vernieuwing van dit type verblijfsvergunning. Met betrekking tot de stappen die begunstigden van internationale bescherming moeten ondernemen bij de Spaanse burgerlijke stand, geeft het rapport aan dat zij dezelfde procedures volgen als de nationale onderdanen en dat zij bijgevolg op gelijke voet behandeld worden ongeacht hun statuut. Er worden geen obstakels waargenomen in de praktijk wat betreft de burgerlijke registratie. Bovendien kunnen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden vragen dat er hen een vergunning van langdurig ingezetene afgeleverd wordt na een periode van 5 jaar die gedekt wordt door hun vergunning als vluchteling of subsidiair beschermde en voor zover zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Daarbovenop kunnen erkende vluchtelingen in Spanje een nationaliteitsaanvraag indienen na 5 jaar, subsidiair beschermden na 10 jaar (zie: AIDA/ECRE, Spain, Content of International Protection, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain/content-international-protection>). In het licht van de internationale bescherming die verzoekende partijen in Spanje werd verleend en rekening houdend met de verblijfsvergunning die hieraan is verbonden, kan derhalve worden afgeleid dat niets hen verhindert om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekende partijen internationale bescherming werd verleend door de bevoegde Spaanse instanties op 24 juli 2018 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is.”

3.4. In het verzoekschrift wijzen verzoekers voorts op “het feit dat hun paspoorten– de enige documenten waarmee de Spaanse autoriteiten hen kunnen identificeren – niet langer geldig zijn. Zonder een geldig reisdocument kunnen verzoekers ook geen vliegtuig- of busticket kopen om naar Spanje terug te keren.”

In de verweernota van het Commissariaat-generaal wordt in dit verband evenwel op goede grond vastgesteld dat “zulk een argument in voorliggend geval feitelijke grondslag mist en gewoonweg niet ernstig is. Daar gelaten verzoekers aan de hand van een dergelijke algemene bewering überhaupt niet aantonen dat zij in voorkomend geval daadwerkelijk verhinderd zouden zijn om - gelet op de geldigheid van hun status - terug toegang tot het Spaanse grondgebied te verkrijgen en zich onder de hen daar verleende bescherming te stellen, en zij evenmin met concrete en verifieerbare elementen aantonen dat er hen effectief geen mogelijkheden ter beschikking staan om zich mits het vervullen van de nodige administratieve verrichtingen via de bevoegde instanties in Spanje of desgevallend via de diplomatieke vertegenwoordiging in België in regel te stellen om hun reismodaliteiten te vervullen, onderstreept verweerder dat de Syrische paspoorten van verzoekende partijen waarop de commissarisgeneraal acht vermag te slaan, en die in de administratieve dossiers zijn gevoegd, hoe dan ook níét verlopen zijn. Zo blijkt dat het Syrische paspoort op naam van eerste verzoekende partij werd afgeleverd te Aleppo op datum van 10/10/2013 en geldig is tot 09/10/2019 waar het Syrische paspoort op naam van tweede verzoekende partij werd afgeleverd te Damas op datum van 06/08/2015 en geldig is tot 05/08/2021. Verweerder voegt hier nog aan toe dat het te dezen daarenboven niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om a priori enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één enkele voorwaarde

verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat de verzoeker “reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie” ; dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde (zie ook RvV 6 juli 2018, nr. 206 602).”

Uit niets blijkt overigens en verzoekers, die heden reeds meer dan anderhalf jaar in België verblijven, tonen niet aan dat zij zich al hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij de Spaanse diplomatieke instellingen in België, omtrent de terugkeermogelijkheden naar Spanje.

3.5. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Spanje werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Deze motieven worden door verzoekers in het verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij in Spanje geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Spanje als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.6. Waar verzoekers verder laten gelden dat “Totdat het tegendeel is bewezen, genieten deze twee kinderen geen subsidiaire bescherming; in ieder geval niet het laatste kind sinds hij niet geboren was op de datum van de Spaanse beslissingen!”, merkt de Raad vooreerst op dat het kind –in zijn of haar belang- de (verblijf)status volgt van zijn ouders. Betreffende de status en situatie van het jongste kind S.A.A., geboren in Tienen op 18 december 2018, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie, dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie of concrete en valabele argumenten bij waaruit zou blijken dat hun kindjes in Spanje van internationale bescherming verstoken zullen blijven.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 september 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij een kind hebben dat in België geboren is. Zij wijzen erop dat dit kind door een speciale procedure zal moeten om bescherming te krijgen in Spanje. Voorts stelt de raadsvrouw van verzoekende partij dat er echtelijke problemen zijn en de kinderen op dit moment bij verzoekster verblijven. Zij besluiten dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij een kwetsbaar profiel hebben met twee minderjarige kinderen, en dat 1 kind geen statuut heeft in een ander Europese lidstaat.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 16 september 2019 opgenomen grond.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij een kind hebben dat in België geboren is en dat dit kind een speciale procedure zal moeten doorlopen om bescherming te krijgen in Spanje, herneemt de Raad dat het kind het beschermingsstatuut van zijn ouders volgt. Betreffende de status en situatie van het jongste kind S.A.A., geboren in Tienen op 18 december 2018, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie, dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie of concrete en valabele argumenten bij waaruit zou blijken dat hun kinderen, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, in Spanje van internationale bescherming verstoken zullen blijven. Dat er echtelijke problemen zouden bestaan tussen verzoekende partijen, verhindert hen niet om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS